

ပန်းသိမ့်ငှက်

လိမ္မော်ရေစာ

အခန်း (၁)

ကျွန်မတွင် ဘဝနှစ်ခု ရှိပါသည်။ ။

ဘဝတစ်ခုက . . . “လှရည်သွေး” အဖြစ်

ဘဝနောက်တစ်ခုက . . . “ဝင်းလဲ့ရွှေနှီ” အဖြစ်။

“ဝင်းလဲ့ရွှေနှီ”

“မမလေး ဖုန်းလာနေပါတယ်ရှင့်... ပြောမလား”

ကြွေကန်ထဲမှာ ရေစိမ်ချိုးနေသော ဝင်းလဲ့ရွှေနှီကို ခေါ်ထားသော
ကောင်မလေးက ရိုရိုကျိုးကျိုးကလေး ပြောရင်း မေးလာ၏။ ကောင်မ
လေးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

“ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးမိသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘယ်သူပါလဲရှင်” ဟု ပူစူးက ဖုန်းကို နားနှင့် ကပ်ကာ
ပြန်မေးလိုက်၏။

“မမလေး. . . မမလေး ပရိသတ်တဲ့ မိတ်ဆက်ချင်လို့ ပါတဲ့ ၊
စကားပြောချင်တယ်တဲ့ ”

ဝင်းလဲ့ရွှေနှီက နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက်တွန့်ကာ . . .

“နာရီဝက် တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ပြန်ဆက်လို့ ပြော လိုက်လေ၊ အ
ခု ရေချိုးနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပူစူးက ဝင်းလဲ့ရွှေနီ ပြောခိုင်းသလို ပြောကာ ဟဲန်းနီဖုန်းလေးကို ခုံ
ပေါ်ပြန်တင်သည်။ ။

ဖုန်းမြည်လာတော့ ပူစူးပဲ ပြေးလာကိုင်၏။ အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီး
သော ဖုန်းဆိုလျှင်တော့ ရေစိမ့်ချိုးနေလည်း ပြောရမှာ ပဲ မဟုတ်လား။

ဝင်းလဲ့ရွှေနီ ဘဝမှာ အရေးအထားဆုံးက ကိုယ့်အလုပ်အနုပညာပါ။
ပရိသတ်အတွက် အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးချင်
သည်။ ။

ကျန်တာတွေ ဘာမှ ခေါင်းထဲမရှိ။

အရာရာကို မေ့ထားချင်သည် ။ ရှေ့ရေးလည်း မတွေးချင်၊
နောက်ကြောင်းလည်း မတွေးချင်။

အချိန်ရလျှင်ရသလို ပရိသတ်နှင့်တော့ ဖုန်းပြောဖြစ်ပါသည်။ ။ ပရိ
သတ်က ဝင်းလဲ့ရွှေနီ၏ ဘဝ၊ ဝင်းလဲ့ရွှေနီ၏ ကမ္ဘာပါပဲ။

ဖုန်းသံ ထပ်မြည်လာတော့ ပူစူးက ပြေးလာပြန်သည်။ ။

“ပူစူးရေ. . .ဘယ်သူလဲ တစ်ခါတည်းမေး၊ မိတ်ဆက်ချင်တာတို့ ဘာ
တို့ ဆို ရေချိုးခန်းဝင်နေတယ်ပြောနော်. . .ကြားလားဟဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည် တစ်ခါတော့ ပူစူးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မှာ ထားမိ၏။ ပူစူးမက တ
ခါတလေ ဘာမှန်းမသိပါ။

ဖုန်းကိုဆွဲယူ လာပြီး တစ်ဖက်လူ မကြားကြားအောင် လုပ်နေတော့
တာပဲ။ ပရိသတ်က တစ်မျိုးမြင်ပြီး အထင်လွဲရင် မခက်ပေဘူးလား။

ရှိနေလျက်နှင့် အားနေပါလျက်နှင့် တမင် ဖုန်းမပြောချင်တာဟု ထင်သွားလျှင် မကောင်းပါ။

ကိုယ်က ပရိသတ်ကို လေးစားသူ... .

ပရိသတ်ကို ဘယ်တော့မှ မစော်ကားခဲ့ဘူးပါ။ သို့ပေမယ့် ဝင်လာသမျှ ဖုန်းကို တစ်ချိန်လုံး ပြန်ပြောနေရလျှင်လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်တော့မှာ မဟုတ်။

“ပူစူး”

“ရှင်”

★

အခန်း (၂)

ဟင်းဖုန်းလေးကို ခုံပေါ်အသာချ ပြန်လှည့်ထွက်သော ပူစူးက သူ့ကို
ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။

“နုနုကို ခဏလွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နုနုကိုခေါ်ပေမယ့် ရောက်လာတာက ဝါဝါ။

“မမလေး”

“နုနုကိုခေါ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... လာလိမ့်မယ်၊ မီးပူတိုက်လို့ မပြီးသေးဘူး မမလေးရဲ့ ”

“ဪ... ”

ဝင်းလဲ့ရွှေနှီက မနေ့ကမှ ဝယ်လာသော အမ်ပါရာ မဂ္ဂဇင်းကို ရေစိမ်
ရင်းဖတ်ဖို့ လှမ်းယူလိုက်၏။

နွေးတေးတေးရေထဲမှာ အကြာကြီး စိမ်ချိုးရတာ အညောင်းပြေသ
ည် ။ လန်းဆန်းစေသည် ။

“မမလေး ”

“ဟင်”

နန မအားသေးတာကို ဝါဝါ လာပြောသည် ထင်မိတာ။ ဝါဝါက သူ့ ကိစ္စနှင့် သူ။

“ဧည့်ခန်းမှာ ဓာတ်ပုံဆရာနဲ့ အင်တာဗျူးဆရာမလေး ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား”

ကြိုတင် ဖုန်းဆက်ချိန်းထားတာကို ဝင်းလဲ့ရွှေနှီ မေ့သွားခဲ့ပါသည် ။ ဝါဝါလာပြောမှ ပဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်သတိရ၏။ တော်သေးတာက သည် နေ့ သည် အချိန် အိမ်မှာ ရှိနေလို့ သာ။

“ခဏစောင့်လို့ ပြောထားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝါဝါက ဧည့်ခံရေးအပိုင်းမှာ တော့ ပြောစရာမလိုအောင် လိမ္မာပါးနပ် ပြီးသားပါ။

ခုံပေါ်က ဟင်းနံဖုန်းမြည်လာတော့ ဝါဝါကပဲ ကောက်ထူးပြီး . . . ‘မ မလေး’ဟု အပြုံးချိုချိုနှင့် လှမ်းပေးလာ၏။ ဝါဝါမျက်နှာ ပြုံးသွားပုံကြည့်ရတာ ပရိသတ်တစ်ယောက်စီက ဖုန်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုအဆိုတော် . . .အရမ်းချောတယ်လေ”

ဝါဝါက အားရပါးရ ပြောလာ၏။

ဝင်းလဲ့ရွှေနှီက ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး ထူးလိုက်၏။

“ဟဲလို . . .ဝင်းလဲ့ရွှေနှီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

နာမည်ကြီး အဆိုတော်မို့ ဝါဝါက ဖုန်းနားထောင်ခွင့် ရတာကိုပဲ
ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်ကာနေတော့ ဝင်းလဲ့ရွှေနီ ရယ်ချင်စိတ်ကလေးနှင့် ပြုံး
မိသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . .အင်း. . .ရပါတယ်”

တစ်ဖက်က အကူအညီ တောင်းတာကို ဝင်းလဲ့ရွှေနီက မငြင်းပါ။ ။
လက်ခံခေါင်းညှိတ်မိ၏။

သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့် ရှိကြတာပဲမဟုတ်လား။ ။ သူ့မိမိအတွက်
ကိုယ်ကလည်း ကူညီရမှာ ပေါ့၊ သို့သော် ကိုယ်က မော်ဒယ်ဂဲလ် မဟုတ်
ပါ။ အကူအညီတောင်းရင်သာ မလွဲမရှောင်သာ လုပ်ပေးရတာ။

ဝင်းလဲ့ရွှေနီက သီချင်းဆိုတာပဲ ကြိုက်သည်။ ။ ဝါသနာပါသည်။ ။ စိ
တ်ရှည်သည်။ ။ သရုပ်ဆောင်ရတာ စိတ်မရှည်။ အဝတ်အစားလဲရတာ
ရော၊ မီးထိုးမခံနိုင်တာရော၊ မိတ်ကပ်လိမ်းရတာ အဆင်မပြေတာရော၊
သရုပ်ဆောင် အတတ်ပညာကလည်း လုံးဝမတတ်၊ အရမ်းညံ့သည်။ ။

ဒါကိုပဲ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ
ထည့်ရိုက်ချင်ကြတာလားတော့မသိပါ။

“ဟင်. . .ဟုတ်လား”

ဝင်းလဲ့ရွှေနီကမျက်လုံးကလေး ဝိုင်းစက်သွား၏။

“ကျွန်မ စက်ဘီးမစီးတတ်ဘူး၊ ဘော်လီဘောလည်း မကစားတတ်
ဘူး၊ ဖြစ်ပါ့မလား။ အမယ်လေး. . .လှေလှော်တာ လုံးဝမတတ်တာ၊ တစ်
ခါမှ လှေမစီးဖူးဘူး”

ကြောက်လန့်စွာ ပြောပြမိ၏။

တစ်ဖက်လူအတွက်တော့ ဒါက ရယ်စရာများ ဖြစ်နေမလား မသိပါ။

ဝင်းလဲ့ရွှေနီက လက်ကလေးလွှဲပြီး လမ်းလျှောက်ရုံ ၊ အဝေးကိုလှမ်း
ငေးရုံလောက်သာ သရုပ်ဆောင်ဖူးတာ၊ အဲဒါတောင် မနည်းကြီး ကြီး
စားပမ်းစား ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပါပဲ။

“အတွေ့အကြုံက သင်သွားတာပါ”

သူပြောတာ ဟုတ်များ နေမလား မသိ။

သူဆို အဆိုတော်ပေမယ့် မျိုးစုံ သရုပ်ဆောင်နေပြီ။ မင်းသားတစ်
ယောက်လိုပါပဲ။

“ကျွန်မကြိုးစားပေးပါ့မယ်” ဆိုတော့ တစ်ဖက်က ကျေးဇူးတင်စ
ကား ဆို၏။

“အဲဒါမျိုးတွေ မလုပ်ဘူးတာတော့ အမှန်ပဲ”

ရှက်ရှက်နှင့် ဝန်ခံရင်း ရယ်မိ၏။

“ဒီလိုပါပဲ ကျွန်တော်လည်း ဟိုတုန်းကတော့ ရယ်ချင်သလိုကြီး၊ ရှ
က်သလိုကြီးပါပဲဗျာ။ အခုမှ သရုပ်ဆောင်တတ်လာတာ”

ဝင်းလဲ့ရွှေနီက ရယ်သံကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းကို ဝါဝါဆီ
လှမ်းပေးလိုက်၏။

ရေစိမ်ချိုးနေမိတာလည်း ကြာပြီ။

အင်တာဗျူးအဖွဲ့လည်း ရောက်နေပြီမို့ ရေချိုးခြင်းကို လက်စသတ်
လိုက်သည် ။

ရေလဲဝတ် အင်္ကျီအဖြူလေးကို ခါးစည်းကြိုး ချည်နှောင်လျှက် မျက်
နှာသုတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို ဖွဖွလေး တို့ သုတ်ကာ အခန်းထဲဝင်လာ၏။

အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်းက တွဲလျက်ပေမယ့် နှစ်ပေသုံးပေလောက် လမ်းကလေး ထားထား၏။ သီးခြားဖြစ်အောင်ပါ။

“နုနုရော...နုနုကို ခဏခေါ်.. မီးပူက နောက်မှ ဆက်တိုက်တော့လို့ ၊ အခုလောလောဆယ် ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့ အတွက် အဝတ်အစားရွေးရအုံးမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...သွားခေါ်ခဲ့မယ်”

ပူစူးက နုနုကိုပြေးခေါ်လာ၏။

ဝင်းလဲ့ရွှေနိုင်က အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေချည်း သီးသန့်ထားသော အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

စောစောက အိမ်နေရင်း ခဏဝတ်ဖို့ ထုတ်ထားခဲ့သော ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့် အင်္ကျီမိုးပြာရောင်လေးကို ခဏချထားလိုက်ရသည် ။

*

အခန်း (၃)

ခါတ်ပုံရိုက်မှာ ဆိုတော့ အဝတ်အစားက အနည်းဆုံး နှစ်စုံလောက် တော့ လဲရမည်။

နုနုက ချက်ချင်းပဲ အနားရောက်လာ၏။

“မမလေး ခေါ်တယ်ဆို”

“အေး. . .ဟုတ်တယ်. . .လာအုံး. . .ဒီပုစွန်ဆီရောင်လေးနဲ့ ဇီးညို ရောင်လေး ဝတ်မယ်၊ ပိုးပဝါ အရောင်တိုက်ပြီး ဖြုတ်ပေးအုံး၊ ခုန အပြာ ရောင်လေးနဲ့ ဂျင်းဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းမယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ဦးထုပ်ရှာ အုံး”

နုနုကိုပြောရင်း ချိတ်နှင့် နှစ်ဆင့်လွှားထားသော အင်္ကျီတန်းထဲက နေ ပုစွန်ဆီရောင်သွေး ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်း နူးညံ့သော အင်္ကျီလေး ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ဇီးညိုရင့်ရောင်ပေါ်မှာ ပွင့်ရိပ်ဖျော့ဖျော့ပါသော ပျော့တွဲတွဲအိအိ စ ကဒ်အရှည်လေးက အောက်ဖက်မှာ ခေါက်ထပ် စီရီထားသော အထပ်များ ။

“မီးပူဖိုအုံးမလား”

“ရပါတယ်၊ မလိုဘူး”

“ပိုးပဝါက နီညိုလေးဆို ရမလား”

“ဟာ. . .အရမ်းပေါ်တယ်၊ ပုစွန်ဆီဖျော့လေး ရှာယူခဲ့ပေးလေ၊ ဂျင်း ဦးထုပ် တွေ့ပြီလား။ ဟာ. . .အဲဒါမယူဘူး၊ ဟိုအနားမှာ အမွှားလေးတွေ ပါတဲ့ ဟာလေးယူခဲ့”

နုနုက ကပ္ပာကယာ နီညိုရောင်ပဝါလေးကို ပြန်ချိတ်ပြီး ပုစွန်ဆီဖျော့လေးကို ဖြုတ်ယူလာ၏။

“အေး. . .ရပြီ”

ဝင်းလဲ့ရွှေနီက မိတ်ကပ်ပါးပါးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ လိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်လိုက် ၏။

အဝတ်အစားနှစ်စုံကို မွေ့ရှာပေါ်တင်ကာ မှန်တင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရုံရှိ သေး. . .

“သမီး . . .ထမင်းစားမယ်ဆို. . .အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

ဟင်းတွေ နွေးထားပြီးပြီ” ဟု ဒေါ်လေးသူဇာက လာခေါ်သည် ။

“ဗိုက်ဆာနေတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ အောက်မှာ ဧည့်သည် တွေရောက်နေပြီ ဒေါ်လေးရဲ့ . . .ခဏနေဦး ..ပြီးမှ ပဲ စားတော့မယ်လေ”

“အေး. . . အေး”

ဒေါ်လေးသူဇာ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဝင်းလဲ့ရွှေနီက ပင့်သက်ရှိုက် သည် ။

“ဟင်း. . .မလွယ်ပါလား”

ဒေါ်လေးလည်း ဟင်းတွေ နှစ်ခါပြန်နွေးရတော့မည်။

ဝင်းလဲ့ရွှေနီက မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ပြေပြေလေး ကပ္ပာကယာခြယ်ပြီး နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဖျော့ဖျော့တင်ကာ ပုစွန်ဆီရော

င် ဝတ်စုံလေးကို အရင်ဝတ်လိုက်၏။

သိပ်အကြာကြီး စောင့်နေရလျှင် အားနာစရာ ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ကိုယ့်ကြောင့် ဒုက္ခမရောက်စေချင်။

မှန်စလိုက်တံခါးလေးကို ဘေးကပ်ရွှေ့ကာ ဆင်းလာခဲ့၏။

ရေအကြာကြီး စိမ်ချိုးလိုက်လို့ လားမသိ။ ဗိုက်ထဲမှာ တော်တော်
လေး ဆာနေပါပြီ။

နှုတ်ဆက်ပြီးလေး တစ်ခုနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဆောရီးနော်...ရေချိုးနေတာနဲ့ ”

“ရပါတယ်ရှင်”

အင်တာဗျူး ဆရာမလေးက ငယ်ရွယ်ဖော်ရွေပါသည် ။ ဓါတ်ပုံဆရာ
လည်း အဆင်သင့်ပါလာ၏။

“မမ...စလို့ ရပြီလား”

သူက အသံဖမ်း ကက်ဆက်ကလေးကို ထုတ်ယူကာ မေးလာ၏။
ဝင်းလဲ့ရွှေ့နီက လက်ကလေးကာပြပြီး...

“မ , တစ်ခုကြိုတင်ပြောထားပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“မ,ကို အနုပညာ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမေးခွန်းပဲ
မေးမေး မေးလို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ. . .အတွင်းရေးပေါ့ အဲဒါတွေတော့

မမေးပါနဲ့ ၊ မ၊ဖြေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာလို့ လဲ မမ”

ဗျူးဆရာမလေးက နားမလည်စွာပြန်မေးသည် ။

ဝင်းလဲ့ရွှေနီက ဖွဖွပြုံး၏။

“အဲဒါ မ, အားနည်းချက်ပဲ . . .ထားပါတော့၊ တခြားကိစ္စတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မေးပါ။ ရပါတယ်”

အားနာပေမယ့်လည်း ပြောထားရပါသည် ။

စပ်စပ်စုစုမေးခွန်းတွေ ပါလာမှာ မလိုလားပါ။

အချစ်ရေး ၊ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စတွေ မဖြေချင်။

“မမရယ် .. ဒီလိုလေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုပေမယ့် ဘယ်လိုဝတ်စားဆင်ယင်ရတာ ကြိုက်တယ်၊ ဘာအရောင်ကလေး နှစ်သက်တယ်၊ ဘာအစားအစာကို ကြိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုသီချင်းတွေဆို သဘောကျတယ်၊ အဲဒါမျိုးတွေတော့ မေးလို့ ရတယ်မဟုတ်လား”

ဝင်းလဲ့ရွှေနီ ခေါင်းညိတ်သည် ။

“မပြောတာကလေ .. မိသားစုကိစ္စ. . .နောက်ပြီး အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး အဲဒါတွေပါ”

ဗျူးဆရာမလေးက ရယ်သည် ။ ရယ်ဟန်လေးက ချစ်စဖွယ်လေးပါပဲ။

“မမရယ် . . .အဲဒါတွေ ကို ပရိသတ်က အရမ်းသိချင်တာနော် .. ဘာမှ မဖြေနိုင်ဘူးဆိုတော့ ခက်ပြီ”

“ဟင်း. . .ဟင်း. . .ဟင်း”

ဝင်းလွဲရွှေနှီက ရယ်နေလိုက်၏။

“အရင် အင်တာဗျူးတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် နည်းနည်းကလေး ထူးခြားချင်တာပါ မမ ရဲ့ ”

တစ်ဖက်က ဈေးဆစ်လာ၏။

ဝင်းလွဲရွှေနှီက မလိုက်လျောနိုင်ပါ။

နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို တမင်လျှို့ဝှက်ထားချင်တာတော့မဟုတ်ပါ။

သို့ပေမဲ့ အရာရာကို အခုချိန်မှာ မေ့ထားချင်သည် ။

“အင်း... ဒါဆိုလည်း မေးခွန်းလေးတွေ စမယ်နော် မမ၊ သူများ တွေ နဲ့ မတူအောင် ကြိုးစားပြီး မေးခွန်းလေးတွေတော့ ရေးထားတာပဲ”

*